

og jeg skønner ikke, at det har det Sjerneste at betyde. Jeg synes ikke, at denne Paragraf er saaledes, at der er den allerførste Analogi i de Bestemmelser, den indeholder, men maatte jeg ser fejl derpaa.

Første Viceformand (Bloug): Jeg skal nu give Ordet til den ærede Justitsminister og det ærede 12te kongevalgte Medlem (Steffensen), der har ført Ordet for Forslagsstillerne, men hvis flere begjære Ordet, agter jeg da at foreslaa Sagens Afslutning, hvilket jeg allerede nu finder Anledning til at udtale.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg vil først gjøre den Bemærkning med Hensyn til § 4, at man kan ikke saadan uden videre sige, at Sagen er afgjort dermed, at et Medlem af Husstanden beder Hundens Herre om at løse Tegnet for sig; thi der kan jo meget godt føres Bevis for, at det er et urigtigt Foregivende, at Hunden tilhører Husstanden Eier, og naar det oplyses, vil han naturligvis kunne straffes. Men dernæst er der ogsaa en anden Omstændighed, hvorfor jeg mener, at Husets Herre ikke vil være saa tilbøjelig til at vise et Medlem af Husstanden den Tjeneste. For det Første kan det ikke saa sjældent hændes, at Herren i det Hele ikke støtter saa videre om, at Husstandens Medlemmer holde Hunde og i Grunden helst er fri for dem, og i saa Tilfælde vil han naturligvis ikke være villig til at vise Husstandens Medlemmer den Tjeneste at løse Tegnet for dem. Det er jo dernæst ogsaa saa, at naar han vil agere Eier af en Hund i det ene Forhold, maa han ogsaa gjøre det i det andet, det vil sige, at naar Hunden gjør Skade eller foranlediger Noget, der falder ind under § 7, bliver det ham, der kommer til at svare for det, og det er ikke Enhver, der har Lyst til at paatage sig Ansvaret for en Andens Hund paa den Maade. Om det derfor end kan ske, at man vil paaagaa Bestemmelsen paa den Maade, tror jeg ikke, at det kan siges, at det altid vil være Tilfældet, især ikke i København, hvor der er saa mange andre Menneſker, der vide Betsed med det virkelige Forhold, som paa den Maade let kunde komme til Politiets Kundskab. — Med Hensyn til den ærede sidste Talers Bemærkninger til § 7 skal jeg sige, at de Indbendinger, jeg har gjort mod det ærede Medlems Vædringsforslag, ere ikke blot formalistiske Indbendinger, som jeg synes, at den ærede Taler vil gjøre gjældende. En af mine Hovedindbendinger var den, at det ikke gaar an at knytte Straf til saadanne ubestemte Udtryk

som, at en Hund foraarjaager Ulemper, det er virkelig ikke blot en formalistisk Indbending, det er en meget betydelig Realitet. Jeg mener, at man faar ikke Rigsdagen, hverken det ene eller det andet Thing, til at gaa med til en Straffebestemmelse af et saa ubestemt Indhold. Forøvrigt forstaar jeg ikke rigtig den ærede Talers Bemærkninger om, at naar Hunden havde bidt, og Eieren var bleven idømt den højeste Mulkt og Stadeserstatning, kunde der ikke gjøres videre ved Hunden. Der kan jo gaas frem efter det sidste Punktum i 1ste Stykke af § 7, det kan med Hensyn til saadanne Hunde paalægges Vedkommende at holde dem bundne. Det er sikkert Meningen med det tredje Punktum i § 7, at naar der foreligger Bevis for en Hunds Farlighed derigennem, at den engang har bidt et Menneſke eller voldt anden Skade, hvorfor vedkommende Eier er bleven draget til Ansvar, kan der gives ham dette Paalæg. Hvis der i den Henseende skulde være nogen Tvivl, er det jo for Resten Noget, der let kan afhjælpes; thi det vil kun være en ren redaktionel Forandring. At det er Meningen med dette Punktum af § 7, nærer jeg ingen Tvivl om.

Steffensen: Da den ærede Justitsminister har anført, hvad jeg kunde have at bemærke, skal jeg frasjalde Ordet.

Første Viceformand (Bloug): 5te Landssthingsmand for 9de Kred (Griffstrup) har begjæret Ordet. Hvis det er for en kort Bemærkning (Griffstrup: Ja!) skal jeg give ham det, men det maa ogsaa kun være en kort Bemærkning.

Griffstrup: Jeg skal kun ligeoversfor den ærede Ministers Bemærkninger til min Udtalelse sige, at i første Stykke af § 7 staar jo, at har en saadan Hund tidligere bidt et Menneſke eller voldt anden Skade o. s. v., kan Bestemmelsen komme til Anvendelse, men jeg tillader mig at fastholde, at første Gang kan en saadan Hund ikke rammes, selv om den har gjort sig skyldig i et saadant Forhold, hvorfor Eieren har maattet bøde efter første Stykke af § 7.

Da Ingen yderligere ønskede at ytre sig, slattedes Forhandlingen.

Lovforslagets § 1 (se Tillegg C, Sp. 632) vedtoges uden Afstemning.